

LBRIS

We know
books

POVESTI
SUCITE

Cei trei mici
NARVALI

Stewart Ross

O dată, pe apele albastre și reci ale oceanului, plutea o corabie care aparținea unor pirați foarte lacomi. Echipajul era atât de ocupat să-și împartă comoara, încât nu a observat furtuna uriașă care se apropia.

Valuri gigantice au ridicat corabia, au învârtit-o ca pe o coajă de nucă și au scufundat-o în mare, făcând-o bucăți. Pirații au reușit să se salveze, înotând până la o insulă, dar corabia s-a dus la fund ca o piatră.

În adâncuri, departe de furtuna dezlănțuită la suprafața apei, înotau trei pui de narval*.

Văzând corabia care se scufunda și lăsa în urma ei bule de aer, cei trei narvali au strigat încântați:

– O meduză săltăreață! Hai să aruncăm o privire!

* Narvalul este o rudă mai îndepărtată a balenei. Este denumit și unicornul mărilor, datorită „cornului” care îi crește în vârful capului.

Țepeluș, cel mai mare din familia de narvali, avea un corn ascuțit pe care îl folosea pentru a desface scoicile. Sora lui, Spira, avea un corn spiralat, adică răsucit. Ar fi putut să-l folosească ca pe un tirbușon și să deschidă sticle, dar în ocean nu se găseau sticle cu dop. Moț, cel mai mic dintre frați, fusese numit astfel pentru că în loc de corn avea mai degrabă un cucui.

Toți trei priveau fascinați cum corabia piraților se așeza încet-încet pe fundul nisipos al oceanului.

– Aha! Știu ce este această ciudățenie! a spus Țepeluș.

– Ei bine, ce este? a întrebat Spira.

– Este o corabie! a explicat Țepeluș atoateștiutor.

Spira era nedumerită:

– Dar la ce folosește?

Țepeluș, plin de importanță, și-a mișcat cornul și a răspuns:

- Este pentru... pentru... un fel de... ăăă...
- Știu eu pentru ce este! l-a întrerupt Moț. E pentru a face diverse lucruri.
- Uau! Ce fel de lucruri? a întrebat Spira, cu ochii mari de admirație.

Moț a stat o clipă pe gânduri.

- Ei bine, orice fel de lucruri! Mai ales case.

Astfel, cei trei mici narvali s-au apucat să-și construiască fiecare câte o căsuță din resturile corabiei scufundate.

– Eu sunt cel mai mare și cel mai rapid înotător, s-a lăudat Țepeluș, deci eu voi alege primul.

A țâșnit ca o săgeată către corabie și a început să adune fel de fel de obiecte: frânghii, pânze și piloni mari de lemn. Fredonând o melodie, a sprijinit materialele unele de altele, și a construit la repezeală un cort. Apoi, s-a dat puțin în spate ca să-l admire mai bine.

– Asta e o casă adevărată! și-a spus el, plin de mândrie.

Chiar în acel moment, o familie de delfini trecea pe acolo.

– Hei, băieți, a strigat Țepeluș, ce părere aveți despre asta, hm?

– Despre ce? a întrebat mama-delfin, încercând să pară serioasă.

– Despre cuibușorul meu fan-tas-tic! a spus Țepeluș.

Delfinii se uitau unul la altul, nepricepând despre ce vorbește.

